

Cartea lui Daniel - Numărul patruzeci

Pavel

Jeff Pippenger

2024-01-04

Capitolul întâi din Daniel, atunci când este așezat în paralel cu capitolul al patrulea din Daniel, reprezintă istoria primului și a celui de-al doilea înger, din 1798 până în 1844. În acea istorie, cartea lui Daniel a fost despecetluită, iar partea despecetluită cuprindea capitolele șapte, opt și nouă. Capitolele unu, patru și apoi șapte până la nouă, „rând după rând”, ilustrează istoria mișcării millerite a primului înger.

În acea istorie (1798–1844), adevărurile fundamentale ale Adventismului au fost stabilite, iar acele adevăruri au fost în cele din urmă reprezentate pe diagrama pionierilor din 1843. Chipul lui Nebucadnețar din capitolul al doilea al cărții Daniel se află pe diagramă. Vedeniile din Daniel, capitolele al șaptelea și al optulea, se află pe diagramă. „Necurmata” din capitolul al optulea este reprezentată, precum și „cele șapte vremi” din Leviticul, capitolul al douăzeci și șaselea. Cele trei „Vai” ale Islamului, așa cum sunt reprezentate în Apocalipsa, capitolul al nouălea, se află acolo. Dumnezeu a avertizat de mai înainte, în repetate rânduri, că acele adevăruri fundamentale aveau să fie atacate.

Cei ce stau ca străjeri ai lui Dumnezeu pe zidurile Sionului să fie oameni care pot vedea pericolele ce stau înaintea poporului — oameni care știu să deosebească între adevăr și eroare, între neprihănire și nelegiuire.

„Avertizarea a venit: Nu trebuie îngăduit să pătrundă nimic care să clatine temelia credinței pe care am zidit de atunci încolo, de când a venit solia în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această solie, iar de atunci am stat înaintea lumii, păstrând credincioșie față de lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu intenționăm să ne mutăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate când, zi de zi, Îl căutam pe Domnul prin rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea trebuie să fie precum Stânca Veacurilor. Ea m-a călăuzit de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Lucrarea omului cu peria de praf, care urmează să fie dusă la îndeplinire cu participarea poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, este de asemenea reprezentată de Isaia, când el identifică poporul din zilele de pe urmă și lucrarea la care sunt chemați să o îndeplinească, căci temeliile erau destinate să fie îngropate sub eroare înainte ca zilele de pe urmă să sosească.

Și cei ce vor fi din tine vor zidi dărâmurile de odinioară; vei ridica temeliile multor generații; și vei fi numit Dregătorul spărturii, Restauratorul cărărilor spre locuire. Isaia 58:12.

„Dărâmurile din vechime” se referă la adevărurile doctrinare asociate cu cele două puteri pustiitoare ale păgânismului și papalității. Aceste două puteri pustiitoare—păgânismul, urmat de papalitate—au constituit cadrul de interpretare pe care William Miller l-a folosit pentru fiecare profeție pe care a prezentat-o.

Și vor zidi dărâmurile vechi, vor ridica pustiirile de odinioară și vor reface cetățile pustiite, pustiirile multor generații. Isaia 61:4.

Structura profeției, reprezentată ca un cadru, este istoria și relația acelor două puteri. A restaura „căile pe care să locuiești” este restaurarea cadrului lui Miller, care a fost reprezentată în visul său prin lucrarea omului cu peria de praf. Isaia a folosit ilustrarea istoriei lui Ezra și a celor ce s-au întors din Babilon și au rezidit Ierusalimul, pentru a identifica restaurarea pustiirilor de odinioară.

Din zilele părinților noștri am fost într-o mare călcare de lege până în ziua de astăzi; și pentru nelegiuirile noastre am fost dați, noi, împărații noștri și preoții noștri, în mâna împăraților țărilor, la sabie, la robie, la pradă și la rușinea feței, cum este astăzi. Iar acum, pentru o clipă, ni s-a arătat har din partea Domnului, Dumnezeul nostru, ca să ne lase o rămășiță care să scape și să ne dea un țăruș în locul Lui cel sfânt, pentru ca Dumnezeul nostru să ne lumineze ochii și să ne dăruiască puțină înviore în robia noastră. Căci eram robi; totuși Dumnezeul nostru nu ne-a părăsit în robia noastră, ci ne-a întins îndurarea Lui înaintea împăraților Persiei, ca să ne dea înviore, să ridicăm casa Dumnezeului nostru și să dregem dărâmurile ei și să ne dea un zid în Iuda și în Ierusalim. Ezra 9:7-9.

Ezra și cei care au rezidit Ierusalimul reprezintă "rămășița", restauratorii cărărilor spre locuire, și ei sunt cei care împlinesc lucrarea în contextul rugăciunii din Leviticul douăzeci și șase, la care face trimitere Ezra, spunând: "din zilele părinților noștri am fost într-o mare călcare de lege până în ziua de azi; și pentru nelegiuirile noastre noi, împărații noștri și preoții noștri am fost dați în mâna împăraților țărilor, la sabie, la robie, la pradă și spre rușinea feței." "Ziua" la care se referă este "ziua" în care "rămășița" din zilele de pe urmă restaurează cărările spre locuire.

Cei doi martori, care sunt înviați la sfârșitul a trei zile și jumătate, sunt rămășița lui Ezra și împlinesc rugăciunea din Leviticul douăzeci și șase, așa cum este ilustrată de Daniel în capitolul nouă. Când Ezra și împreună-lucrătorii săi s-au întors din exil și au rezidit Ierusalimul, ei au preînchipuit lucrarea de restaurare a nestematelor lui Miller, care este lucrarea de restaurare a adevărurilor de temelie ale lui Miller. Din acest motiv, înțelegerea cadrului lucrării lui Miller este esențială.

Apostolii au zidit pe o temelie trainică, chiar pe Stânca Veacurilor. La această temelie au adus pietrele pe care le-au extras din lume. Ziditorii n-au lucrat însă fără piedici. Lucrarea lor a fost făcută nespuse de anevoioasă de împotrivirea vrăjmașilor lui Hristos. Au trebuit să se lupte cu bigotismul, prejudecățile și ura celor ce zideau pe o temelie falsă. Mulți dintre cei ce lucrau ca ziditori ai bisericii puteau fi asemănați cu ziditorii zidului din zilele lui Neemia, despre care este scris: „Cei ce zideau zidul și cei ce cărau poverile, precum și cei ce încărcau, fiecare, cu una din mâini, lucra la lucrare, iar cu cealaltă ținea o armă.” Neemia 4:17. Faptele apostolilor, 596.

În ambele pasaje din Isaia, lucrarea este aceea de a ridica temeliile și pustiirile multor generații. Isaia identifică o lucrare spirituală care a fost ilustrată prin lucrarea literală. Temeliile trebuiau păzite, dar, în schimb, au ajuns în cele din urmă să fie acoperite în întregime de o temelie falsă din pietre prețioase contrafăcute. Cei pe care îi identifică Isaia restaurează adevărurile fundamentale

ale milleriților, nu cărămizi și pietre în sens literal. Simbolul acelor adevăruri este cadrul lui Miller privitor la cele două puteri pustiitoare care au călcat în picioare sanctuarul și oștirea timp de „șapte vremuri”.

Acea lucrare de restaurare este înfățișată prin ridicarea „temeliilor” și a „pustiirilor multor generații” și reprezintă lucrarea profetică de restaurare a adevărilor fundamentale prin metodologia care aduce linie profetică peste linie profetică, puțin aici și puțin acolo. Lucrarea de reșezare a temeliilor și a pustiirilor este lucrarea de prezentare și apărare a adevărilor originare reprezentate pe planșele pionierilor din 1843 și 1850, care sunt cele două table din Habacuc, capitolul doi. Iar această lucrare este împlinită prin metodologia ploii târzii, „linie peste linie”. Este lucrarea întoarcerii la căile cele vechi ale lui Ieremia, în controversa celor ce doresc să susțină o temelie contrafăcută, așa cum este ea reprezentată de giuvaierurile false din visul lui Miller.

Vrăjmașul caută să abată mințile fraților și surorilor din mijlocul nostru de la lucrarea de pregătire a unui popor care să stea în picioare în aceste zile din urmă. Sofismele lui sunt menite să abată mințile de la primejdiile și datoriile ceasului. Ei socotesc drept nimic lumina pe care Hristos a venit din cer s-o dea lui Ioan pentru poporul Său. Ei învață că scenele aflate chiar înaintea noastră nu au o importanță suficientă pentru a primi o atenție deosebită. Ei zădărnicesc adevărul de origine cerească și jefuiesc poporul lui Dumnezeu de experiența sa trecută, dându-i în loc o știință falsă.

'Așa zice Domnul: Stați în drumuri și priviți și întrebați de căările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea.' Ieremia 6:16.

Nimeni să nu caute să smulgă temeliile credinței noastre — temeliile așezate la începutul lucrării noastre prin studierea rugătoare a Cuvântului și prin revelație. Pe aceste temelii am zidit în ultimii cincizeci de ani. Oamenii pot socoti că au găsit o cale nouă și că pot pune o temelie mai tare decât cea care a fost așezată. Dar aceasta este o mare amăgire. Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost așezată.

În trecut, mulți au întreprins zidirea unei noi credințe, statornicirea unor noi principii. Dar cât a stat în picioare zidirea lor? Curând s-a prăbușit, fiindcă nu era întemeiată pe Stâncă.

Nu au trebuit oare primii ucenici să se confrunte cu spusele oamenilor? Nu au trebuit ei să asculte teorii false și apoi, după ce au făcut totul, să rămână neclintiți, zicând: „Altă temelie nu poate pune nimeni decât cea care este pusă”? 1 Corinteni 3:11.

„Așadar, suntem datori să ținem neclintit până la sfârșit începutul încrederii noastre. Cuvinte pline de putere au fost trimise de Dumnezeu și de Hristos acestui popor, scoatându-l din lume, punct cu punct, în lumina limpede a adevărului prezent. Cu buze atinse de foc sfânt, slujitorii lui Dumnezeu au proclamat solia. Rostirea divină și-a pus pecetea asupra autenticității adevărului proclamat.” Mărturii, volumul 8, 296, 297.

„Lucrarea de pregătire a unui popor ca să stea în picioare în zilele de pe urmă” este lucrarea asociată celor două profeții ale lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte. Un mesaj este transmis prin glasul lui Isaia în pustie, iar primul mesaj al lui Ezechiel îi adună laolaltă pe cei care au fost morți, timp de trei zile și jumătate, pe ulița cetății numită Sodoma și Egipt. Atunci ei recunosc că

s-au aflat în timpul de zăbovire din Evanghelia după Matei, în pilda celor zece fecioare. Apoi aud chemarea adresată lui Ieremia de a despărți ce este de preț de ce este josnic, dacă doresc să se întoarcă. De asemenea, recunosc rugăciunea lui Daniel din capitolul nouă drept adevăr prezent. Așadar, dacă și când aleg să se întoarcă, prin acceptarea și împlinirea condițiilor Evangheliei, atunci primesc al doilea mesaj al lui Ezechiel și se ridică în picioare, ca o oaste puternică.

„Lucrarea de pregătire a unui popor ca să stea în picioare în zilele de pe urmă” se împlinește prin metodologia „rând după rând” a ploii târzii. Această lucrare implică o lucrare de restaurare a adevărilor milerite care sunt reprezentate pe diagramele pionierilor din 1843 și 1850. Aceste două diagrame sunt cele două tăblițe ale lui Habacuc și trebuie așezate una peste alta (rând după rând), iar astfel cele două diagrame reprezintă adevărurile fundamentale care urmează să fie restaurate în zilele de pe urmă de către omul cu peria de praf.

Când sunt aduse împreună, linie după linie, ele identifică eroarea din diagrama din 1843, care a fost ulterior corectată pe diagrama din 1850. Când sunt considerate ca un singur tabel (linie după linie), ele reprezintă apoi atât experiența poporului lui Dumnezeu, cât și istoria ascunsă a celor șapte tunete, căci împreună ilustrează prima dezamăgire, timpul zăbovirii, strigarea de la miezul nopții, 22 octombrie 1844 și marea dezamăgire.

Prima dezamăgire, Strigătul de la Miezul Noptii și marea dezamăgire constituie istoria ascunsă a celor șapte tunete. Aceasta este structura adevărului, căci adevărul se întemeiază pe faptul că prima și ultima literă ale cuvântului ebraic «adevăr» sunt aceleași, tot astfel cum și prima și ultima dezamăgire din acea istorie sunt aceleași. Litera din mijloc, a treisprezecea, este un simbol al răzvrătirii, așa cum este reprezentată de cei care resping solia Strigătului de la Miezul Noptii. Cele două diagrame, aduse laolaltă, constituie doi martori ai adevărilor profetice ale Milleriților, care urmează să fie restaurate de omul cu peria de curățare, dar ele identifică, de asemenea, experiența care tipifică experiența celor o sută patruzeci și patru de mii.

Cei chemați să fie stindardul (cei o sută patruzeci și patru de mii) s-au confruntat cu prima lor dezamăgire la 18 iulie 2020, iar apoi, în iulie 2023, le-a fost prezentat un mesaj din partea glasului celui ce strigă în pustie. Glasul îi chema la întoarcere.

Tocmai în acest punct al istoriei ascunse a celor șapte tunete se va manifesta răzvrătirea, căci următoarea piatră de hotar este momentul când omul cu peria de praf adună nestematele și le aruncă în lădiță. Atunci ele strălucesc de zece ori mai strălucitor. În acel moment Miller a fost trezit. Când fecioarele (Miller) se trezesc, este prea târziu. Restaurarea pustiirilor multor generații este o lucrare la care cei doi martori trebuie să participe. Acea lucrare se desfășoară acum.

La William Miller, cadrul profețiilor reprezentate de vedenia Râului Ulai, din capitolele șapte, opt și nouă ale lui Daniel, îl constituiau cele două puteri pustiitoare ale păgânismului și papalității, iar cadrul pentru Future for America este păgânismul (dragonul), urmat de papalitate (fiara) și protestantismul apostat (proorocul mincinos). Cheia care întemeiază ambele cadre o constituie scrierile apostolului Pavel. Apostolul Pavel a fost vocea profetică ce a legat Israelul vechi de Israelul spiritual. Înainte de convertire, numele lui Pavel era Saul, care înseamnă „ales” sau „rânduitor”.

Pavel a fost ales (selectat) să fie apostolul neamurilor, și a fost ales, între altele, pentru înțelegerea sa a Vechiului Testament. El a scris cea mai mare parte a Noului Testament; nu există niciun alt autor al Noului Testament care să fi posedat înțelegerea Vechiului Testament pe care o avea Pavel. El a fost ales să fie în fruntea prezentării evangheliei între neamuri, dar a fost ales și să stabilească relația dintre istoriile profetice ale Vechiului Testament și istoria profetică ce a urmat perioadei crucii. Fără mărturia lui Pavel, înțelegerea profetică a Milleriților, precum și cea a Future for America, nu ar exista. Chiar în istoria în care Israelul literal a primit carte de despărțire ca popor ales al lui Dumnezeu, Pavel a fost ales să identifice faptul că acel Israel străvechi, deși atunci primise carte de despărțire de la Dumnezeu, era simbolul istoriei profetice a Israelului spiritual. Regulile profetice necesare pentru mișcările primului și celui de-al treilea înger se întemeiază în principal pe scrierile apostolului Pavel.

Din acest motiv, vom examina unele dintre principiile profetice identificate de Pavel, care au influențat mesajul milleriților, așezat în cadrul celor două puteri pustiitoare, iar, procedând astfel, vom avea în vedere și modul în care acele principii au incidență asupra cadrului celor trei puteri pustiitoare.

Fraților, nu voiesc să fiți în neștiință că toți părinții noștri au fost sub nor și toți au trecut prin mare; și toți au fost botezați în Moise, în nor și în mare; și toți au mâncat aceeași hrană duhovnicească; și toți au băut aceeași băutură duhovnicească; căci beau din stânca duhovnicească care-i urma; iar stânca era Hristos. Dar cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au fost doborâți în pustie. Aceste lucruri au fost pentru noi pilde, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit și ei. Să nu fiți nici închinători la idoli, cum au fost unii dintre ei, precum este scris: Poporul a șezut să mănânce și să bea și s-a sculat să joace. Să nu curvim, cum au curvit unii dintre ei, și au căzut într-o singură zi douăzeci și trei de mii. Să nu ispitim pe Hristos, cum L-au ispitit unii dintre ei, și au pierit uciși de șerpi. Nici să nu cârțiți, cum au cârțit unii dintre ei, și au fost nimiciți de nimitorul. Iar toate acestea li s-au întâmplat lor ca pilde și au fost scrise spre învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. 1 Corinteni 10:1-10.

În zece versete scurte, Pavel identifică faptul că ritualul botezului a fost preînchipuit la trecerea Mării Roșii, că Stânca care îi urma pe Israelul din vechime era o „Stâncă duhovnicească” și că aceasta era Hristos. El arată că Vechiul Israel a fost exemplul pentru cei ce trăiesc în zilele de pe urmă. Acest pasaj este un avertisment și constituie un punct de controversă între cei care susțin adevărul și cei care se împotrivesc adevărului. Teologii adventiști susțin că Pavel pur și simplu arăta că istoriile Vechiului Israel ilustrau lecții morale care trebuiau înțelese de cei ce trăiesc în zilele de pe urmă, dar insistă că Pavel nu afirma că istoriile Israelului literal urmau, în fapt, să fie repetate de Israelul spiritual. Sora White folosește adesea acest pasaj pentru a confirma în mod exact ceea ce a avut Pavel în vedere.

„Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru vremea lor decât pentru a noastră, astfel încât prorocia lor este în vigoare pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi

slujeau ei aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au predicat Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer, în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....»

„Biblia și-a adunat comorile și le-a strâns laolaltă pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și solemnele acte ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile din urmă.” Mesaje alese, cartea 3, 338, 339.

„Marile evenimente și actele solemne ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile din urmă”, astfel rezumă Sora White înțelesul pe care Pavel îl dă acestor versete. În încercarea de a submina identificarea făcută de Pavel a Israelului din vechime drept o ilustrare simbolică a istoriei Israelului literal, Satana a lansat două atacuri principale împotriva acestui principiu profetic. Primul, pe care l-am menționat deja, este afirmația că Pavel nu făcea decât să arate că acele istorii reprezintă lecții morale. Acea învățătură falsă este o jumătate de adevăr, iar o jumătate de adevăr nu este deloc adevăr. Este adevărat că lecțiile morale care pot fi desprinse din istoria Israelului din vechime sunt spre folosul celor ce trăiesc în zilele din urmă, dar când acest lucru este folosit pentru a nega faptul că acele istorii sunt, de asemenea, o ilustrare a unor evenimente care se vor repeta, devine o jumătate de adevăr, menită să tăgăduiască adevărul.

„O binecuvântare sau un blestem stă acum înaintea poporului lui Dumnezeu — o binecuvântare dacă ies din lume și se despart de ea și umblă pe calea ascultării smerite; iar un blestem dacă se unesc cu idolatrii, care calcă în picioare înaltele cerințe ale cerului. Păcatele și nelegiuirile lui Israel cel răzvrătit sunt consemnate, iar tabloul este înfățișat înaintea noastră ca o avertizare că, dacă le urmăm pilda de călcare a legii și ne depărtăm de Dumnezeu, vom cădea la fel de sigur cum au căzut și ei. ‘Iar toate aceste lucruri li s-au întâmplat lor ca pilde; și au fost scrise spre admonestarea noastră, peste care au venit sfârșiturile lumii.’” Mărturii, volumul 1, 609.

Un adevăr nu trebuie folosit spre a nega un alt adevăr, căci, atunci când este astfel folosit, el transformă adevărul lui Dumnezeu într-o minciună.

"Un cuvânt al Mântuitorului nu trebuie folosit pentru a-l anula pe altul." Marea Controversă, 371.

Învățătura potrivit căreia istoria Israelului antic reprezintă numai lecții morale este adesea folosită de teologii adventiști pentru a distruge Cuvântul profetic al lui Dumnezeu și este una dintre jumătățile de adevăr incluse în preparatul de basme pregătit pentru a înșela poporul lui Dumnezeu, ca să primească o minciună, iar minciuna pe care o primesc este identificată în scrierile apostolului Pavel.

Celălalt atac principal împotriva principiului potrivit căruia istoria Israelului antic ilustrează istoria Israelului modern a fost inventat de iezuiți în perioada Contrareforme și constă în acceptarea ideii că istoria Israelului antic se repetă. Minciuna iezuită este că istoria se repetă în mod literal, nu în mod spiritual. Această minciună a fost inventată ca mijloc de a împiedica înțelegerea faptului că papa Romei este antihristul profeției biblice, căci învățătura admite adevărul că în zilele de pe urmă există un antihrist, dar susține că antihristul este reprezentat de o putere în sens literal, nu de o putere spirituală. Desfrânată din Apocalipsa șaptesprezece, care are scris pe frunte Taina

Babilonului, ar fi atunci o desfrânată care se ridică în țara Babilonului în sens literal, care astăzi este Irakul.

„Cei care cad în confuzie cu privire la înțelegerea cuvântului, care nu reușesc să vadă înțelesul Antihristului, se vor situa negreșit de partea Antihristului.” Colecția Kress, 105.

Papa este o persoană literală, care reprezintă o putere literală (Biserica Catolică), dar el și organizația sa au fost identificați profetic prin Babilonul literal și pot fi corect identificați numai atunci când tema antihristului este prezentată drept împlinirea spirituală a unui exemplu literal. Pavel a arătat că Israelul literal ilustrează Israelul spiritual, însă nu a prezentat un adevăr profetic nou, căci înțelegerea lui era, în general, întemeiată pe Vechiul Testament, iar acolo își are temeiul mărturia lui.

Așa zice Domnul, Împăratul lui Israel, și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: Eu sunt Cel dintâi și Eu sunt Cel de pe urmă; și afară de Mine nu este Dumnezeu. Și cine, ca Mine, va chema, va vesti și le va pune în rânduială pentru Mine, de când am rânduit poporul din vechime? Iar cele ce au să vină și cele viitoare, să le arate lor. Nu vă temeți, nici nu vă înspăimântați: oare nu v-am spus Eu de pe atunci și nu le-am vestit? Voi sunteți chiar martorii Mei. Este un Dumnezeu afară de Mine? Nu, nu este alt Dumnezeu; nu cunosc niciunul. Isaia 44:6-8.

Suntem chemați să fim martorii lui Hristos, precum a fost și Pavel, mărturisind că Alfa și Omega a rânduit nu doar vechiul Israel, ci toate popoarele biblice din vechime ca simboluri pentru a arăta "lucrurile care au să vină" asupra celor ce trăiesc în zilele de pe urmă. Pavel a fost un cunoscător desăvârșit al Vechiului Testament și a fost ridicat să fie veriga profetică de legătură între dispensația Israelului literal și a celui spiritual. Scrierile lui i-au călăuzit pe cei care au înțeles creșterea cunoștinței la timpul sfârșitului în 1798, precum și în 1989.

Babilonul literal din vechime, copiii Răsăritului din vechime, Egiptul antic, Grecia antică și imperiul medo-persan din vechime sunt simboluri ale puterilor spirituale la sfârșitul lumii. Simbolurile din vechime sunt literalul care precede și reprezintă spiritualul care urmează. Pavel merge până acolo încât să afirme că Adamul literal l-a simbolizat pe Adamul spiritual (care este Hristos).

Și astfel este scris: Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu; Adam cel de pe urmă a fost făcut un Duh dătător de viață. Însă nu cel duhovnicesc a fost întâi, ci cel firesc; apoi cel duhovnicesc. Omul dintâi este din pământ, pământesc; al doilea Om este Domnul din cer. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; și cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, vom purta și chipul Celui ceresc. 1 Corinteni 15:45-49.

Există câteva învățături foarte profunde pe care Pavel le formulează cu privire la Adam cel dintâi și cel de pe urmă, dar aici identificăm pur și simplu principiul pe care îl expune foarte clar în pasaj, când afirmă: „nu este întâi ceea ce este duhovnicesc, ci ceea ce este firesc; iar apoi ceea ce este duhovnicesc.” Literalul, pe care Pavel îl identifică aici drept „firesc”, este întâi, iar duhovnicescul este la urmă. Israelul literal a fost întâi și firesc, iar Israelul duhovnicesc vine „apoi”.

Babilonul literal îl precede pe Babilonul spiritual. Următorul punct important, subliniat în scrierile pauline, este momentul din istorie când trebuie aplicată trecerea de la literal la spiritual. Este perioada crucii, când este identificată schimbarea profetică de la literal la spiritual.

Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Hristos Isus. Căci câți dintre voi ați fost botezați în Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber; nu este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. Iar dacă sunteți ai lui Hristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori potrivit făgăduinței. Galateni 3:26-29.

Nu are importanță care ar putea fi dreptul tău din naștere; dacă și când Îl primești pe Hristos, atunci devii sămânța lui Avraam. Nu ești Israelul după trup; ești Israelul duhovnicesc. Trecerea de la ceea ce este după trup la ceea ce este după duh a fost crucea. Pavel împarte omenirea în două clase. Fiecare clasă are propriul ei legământ, fiecare fiind alcătuită din urmași ai lui Avraam. Fiecare are o cetate care reprezintă familia și legământul său. Fiecare este fie un fiu al lui Adam cel după trup, fie al lui Adam cel duhovnicesc.

Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, iar celălalt din femeie liberă. Însă cel al roabei s-a născut după trup, iar cel al femeii libere, prin făgăduință. Aceste lucruri sunt o alegorie: căci acestea sunt cele două legăminte; unul, de pe muntele Sinai, care dă naștere la robie: acesta este Agar. Căci Agar este muntele Sinai în Arabia și corespunde Ierusalimului celui de acum, și este în robie împreună cu copiii ei. Iar Ierusalimul cel de sus este liber, care este mama noastră a tuturor. Căci este scris: Bucură-te, cea stearpă, tu care nu naști; izbucnește și strigă, tu care nu ai durerile nașterii; căci cea pustie are mai mulți copii decât cea care are bărbat. Iar noi, fraților, precum Isaac, suntem copiii făgăduinței. Dar, precum atunci, cel născut după trup îl prigonea pe cel născut după Duhul, tot așa este și acum. Dar ce zice Scriptura? Izgonește pe roabă și pe fiul ei, căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii libere. Așadar, fraților, nu suntem copii ai roabei, ci ai celei libere. Galateni 4:22-30.

În perioada crucii, cele antice, literale, au devenit simboluri ale spiritualului modern. Apostolul Pavel a clarificat aceste adevăruri profetice esențiale, care i-au permis lui William Miller să stabilească cadrul celor două puteri pustiitoare, pe care și-a întemeiat toate concluziile sale profetice. Aceeași lucrare împlinită de apostolul Pavel este cea care identifică cele trei puteri pustiitoare ce reprezintă cadrul pentru toate concluziile profetice ale Future for America.

Structura înțelegerii lui Miller cu privire la sporirea cunoștinței, reprezentată de viziunea de pe râul Ulai din capitolele șapte, opt și nouă, se sprijinea pe descoperirea lui că „necurmatul” din cartea lui Daniel reprezenta Roma păgână. El a făcut acea descoperire în a doua epistolă a lui Pavel către Tesaloniceni. Acea înțelegere este adevărul principal identificat în asociere cu „minciuna” profetică, care aduce o rățacire puternică asupra adventiștilor de ziua a șaptea în zilele de pe urmă.

Vom continua studiul nostru al sporirii cunoștinței, reprezentată de vedenia de la râul Ulai, în articolul următor, considerând ceea ce a recunoscut Miller în epistola lui Pavel.

„Cel ce vede dincolo de suprafață, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre cei care au avut o mare lumină: ‘Nu sunt mâhniți și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale.’ Da,

și-au ales căile lor, iar sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. Și Eu voi alege amăgirile lor și voi aduce peste ei temerile lor; fiindcă atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au auzit; ci au făcut rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut.’ ‘Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună,’ fiindcă ‘n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți,’ ‘ci au găsit plăcere în nelegiuire.’ Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.”

Învățătorul ceresc a întrebat: „Ce înșelăciune mai puternică poate amăgi mintea decât pretenția că zidești pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu îți primește faptele, când, în realitate, înfăptuiești multe lucruri potrivit politicii lumesti și păcătuiești împotriva lui Iehova? O, este o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți, când oamenii care au cunoscut odinioară adevărul iau forma evlaviei drept duhul și puterea ei; când își închipuie că sunt bogați, s-au îmbogățit și nu au nevoie de nimic, pe când, în realitate, au nevoie de toate.” Mărturii, volumul 8, 249, 250.